Το δράμα της Ευθανασίας (Ανδρέας Π. Καραμπίνης, Διευθ. Μονάδας Εντατικής Θεραπείας)

Categories : ΒΙΟΗΘΙΚΗ

Date : 1 Ιανουαρίου, 2006

Συμπληρωματικά με το άρθρο, θα ήθελα να σημειώσω πως επειδή η ευθανασία απαγορεύεται σε όλα τα κράτη της Ε.Ε. εκτός από την Ολλανδία, έχει εφευρεθεί τελευταία η έννοια της 'υποβοηθούμενης αυτοκτονίας', έννοια που βρίσκει εφαρμογή στην Ελβετία όπου σύμφωνα με το άρθρο 115 του νόμου που αφορά στην αυτοκτονία, ένας γιατρός επιτρέπεται να δώσει σε έναν ασθενή μια συνταγή για μια θανατηφόρα ουσία, και ο ίδιος ο ασθενής να πάρει το φάρμακο το οποίο θα του αφαιρέσει την ζωή, με την προϋπόθεση ότι ο γιατρός κρίνει ότι ο ασθενής πάσχει από ανίατη ασθένεια! Μάλιστα στην Ζυρίχη έχει δημιουργηθεί (από ξένους) μία οργάνωση με το όνομα 'Dignitas' όπου προσφέρει αυτή ακριβώς την υπηρεσία στα μέλη και τους πελάτες της!!!

χ.δ.

Το δράμα της Ευθανασίας

Η πρακτική της ευθανασίας αρχίζει να νομιμοποιείται σε ορισμένα κράτη της Ευρώπης (Ολλανδία, Βέλγιο, Ελβετία), όπου ήδη λειτουργούν ειδικές κλινικές, στις οποίες εφαρμόζεται αύτη η πρακτική θανάτωσης κατά παράκληση. Τα επιχειρήματα των υπέρμαχων αυτής της τακτικής -που δεν αποτελεί ιατρική πράξη- είναι πραγματικά συγκινητικά και πολλές φορές μοιάζουν να είναι ειλικρινή:
«Λυπηθείτε τους άνδρες, τις γυναίκες, τα παιδιά, των οποίων η ζωή είναι ένα μόνιμο σωματικό μαρτύριο, να επισπεύσουμε το θάνατο των συνανθρώπων μας που είναι στα πρόθυρα του θανάτου και δεν θέλουν να βλέπουν τον εαυτό τους να γλιστρά προοδευτικά στην σωματική ή ψυχική κατάπτωση, βοηθείστε τα άτομα πνευματικά και ψυχικά ανάπηρα και εξαρτώμενα από τρίτους να "δραπετεύσουν" με αξιοπρέπεια από αυτό τον κόσμο.
Αξίζει να ζει ο τετραπληγικός που δεν επικοινωνεί με τον κόσμο;»
Κανένα άλλο θέμα δεν έχει αγγίξει τόσο πολύ τον πυρήνα της Ηθικής, της Φιλοσοφικής και της Βιολογικής ύπαρξης του ατόμου όσο η νομοθετική πια δυνατότητα της διαχείρισης από τρίτους της ζωής ενός ανίατου πάσχοντα, ο οποίος περνά τις τελευταίες μέρες της ζωής του βουτηγμένος στο πόνο, στην απόγνωση ή στην μοναξιά. Ή και ακόμη ενός γέροντα που σε φάση απελπισίας δηλώνει ότι

κουράστηκε από τη ζωή του.
Δεν μπορούμε αναμφισβήτητα, σε ατομικό επίπεδο, να μη σεβαστούμε την επιθυμία να προσδοκάται ένας αξιοπρεπής θάνατος ή ακόμα να διεκδικείται από τον πάσχοντα ή από τους οικείους του ο τερματισμός μιας αναποτελεσματικής, επώδυνης θεραπείας στα τελικά στάδια ανίατης ασθένειας.
Αλλά συλλογικά, σαν κοινωνία, μπορούμε να αποδεχτούμε -υπό την κάλυψη μίας νομοθετικής διάταξης- να εκτελέσουμε συνανθρώπους μας, διότι εκτιμούμε ότι η ζωή τους είτε δεν έχει πια μέλλον είτε είναι ψυχικά ή και σωματικά επώδυνη; Είναι σα να δεχόμαστε ότι η ζωή αξίζει μόνον εφ' όσον είναι όμορφη, απολαυστική και παραγωγική. Ακριβώς αυτό που μας διαμηνύει η καταναλωτική κοινωνία με τα πρότυπά της.
Εκτός αυτού, από ποιό σημείο και πέρα δεχόμεθα ότι μία αναπηρία δεν είναι πια αποδεκτή; Η θλιβερή εικόνα του υπερήλικα που απομονωμένος από την κοινωνία εισβάλλει προοδευτικά στην άνοια, για τους υπέρμαχους της ευθανασίας δεν είναι κοινωνικά σωστή: Δεν πρέπει να τον απαλλάξουμε από αυτή την προοδευτική φθορά; Εκτός αυτού ο συγκεκριμένος γέροντας κοστίζει στην κοινωνία (ασφαλιστικά ταμεία). Οπότε με αυτή την πρακτική διευκολύνουμε «ανθρώπινα» τον μη παραγωγικό ασθενή, αλλά και ταυτόχρονα και την κοινωνία (οικονομία από το κόστος νοσηλείας). Τι φοβερός συνδυασμός ανθρωπιάς και ανακατανομής του χρήματος !!!
Πριν φθάσουμε στην εύκολη λύση της ευθανασίας, όλοι εμείς που εξασκούμε την Ιατρική, γνωρίζουμε την δυνατότητα εφαρμογής παρηγορητικών θεραπειών, οι οποίες ανακουφίζουν και την αγωνία των ασθενών μας σε αυτές τις τραγικές στιγμές και επιτρέπουν την αξιοπρεπή επιβίωσή τους. Η παρατήρηση ότι η αναλγητική θεραπεία δύναται να επισπεύσει τον θάνατο σε ορισμένες περιπτώσεις, εκφράζει την πολυπλοκότητα και το μεγαλείο της Ιατρικής Επιστήμης σε αυτές τις δύσκολες οριακές καταστάσεις: το μόνο αποδεκτό καθήκον κάθε Ιατρού είναι να θεραπεύει όταν μπορεί, αλλά να ανακουφίζει πάντοτε τον ασθενή από τον σωματικό ή ψυχικό πόνο (Ambroise Pare).
Πριν από μερικές δεκαετίες η εφαρμογή της ευθανασίας ήταν έγκλημα. Σήμερα σε ορισμένα κράτη αρχίζει να αποτελεί μία θεραπευτική παραλλαγή. Φοβάμαι ότι αύριο μπορεί να μετατραπεί σε επίσημη ιατρική αγωγή, που θα εφαρμόζεται σε όσους η κοινωνία δεν βλέπει μέλλον στην παραγωγή. Εάν αποδεχθούμε την νομιμοποίηση της ευθανασίας, γιατί να κρατήσουμε στη ζωή άτομα με πνευματική καθυστέρηση ή γέροντες με νόσο Alzheimer;
Προσωπικά πιστεύω ότι στη δύση της ζωής μας οι ελπίδες του καθενός από εμάς πρέπει να τοποθετούνται στο Δημιουργό μας και όχι στο θανατηφόρο περιεχόμενο μιας σύριγγας.
Σαν Ιατρός Μονάδας Εντατικής Θεραπείας που ζω μονίμως κοντά στον θάνατο και προσπαθώ να «τον νικήσω», πιστεύω ότι η πρακτική της ευθανασίας αποτελεί ύβρη προς το λειτούργημά μου, όπως επίσης και η «θεραπευτική επιμονή» (acharnement therapeutique) σε ασθενείς με μηδενικό προσδόκιμο επιβιώσεως, που η τεχνολογία

των μονάδων εντατικής θεραπείας τους κρατά μηχανικά σε «κάποια» μορφή βιολογικής ύπαρξης.

Σημείωση «Άλλης Όψεως»:
Αν ο συγγραφέας του άρθρου στην τελευταία του πρόταση, «...η «θεραπευτική επιμονή» (acharnement therapeutique) σε ασθενείς με μηδενικό προσδόκιμο επιβιώσεως, που η τεχνολογία των μονάδων εντατικής θεραπείας τους κρατά μηχανικά σε «κάποια» μορφή βιολογικής ύπαρξης», υπονοεί τους εγκεφαλικά «νεκρούς», θα θέλαμε να διατυπώσουμε την αντίθετη θέση μας.